

ЕДНО ПАРЧЕ ГЛИНА

(По Хенри Венъ-Дайкъ)

Имало едно време едно парче глина. То било едно обикновено, грубо, необработено парче, но често си мислѣло за много хубави нѣща.

— Нѣкой день, — казвало си то — и отъ мене ще стане нѣщо хубаво: може би ваза за царската трапеза, може би чения за царицата или пъкъ чаша за принцесата.

Минало време и туй парче глина стояло все тамъ на брѣга. Най-после, единъ день то чуло тропотъ отъ коне, и единъ силенъ гласъ извикалъ:

— Стой! стой, стой, стой! Конетѣ се спрѣли и следъ малко парчето глина усѣтило, че една лопата се пхнала подъ него, издигнала го нагоре въ въздуха и — хопъ! — подхвърлила го въ колата, дето имало и други парчета глина. Това било грънчарѣтъ, който си събиралъ глина по брѣга на рѣката. Колата тръгнала надолу по единъ неравенъ пѣтъ, и, макаръ че много друсала, глината нито се страхувала, нито се сърдѣла, а само си казвала:

— Сега, сега! сега сигурно съмъ на пѣтъ да стана нѣщо чудесно!

Като стоварили глината, хвърлили я въ едно корито съ вода и почнали да я мачатъ. Това, разбира се, не било много приятно, но глината нито се сърдѣла, нито се оплаквала, а само си казвала:

— Сигурно следъ всичката тази мжка ще стана нѣщо чудесно.